

De ik/jij ontmoeting

Overgenomen uit het handboek Eleutheropedie blz. 207-210 en iets gewijzigd: Emmy van Os

Deze ontmoeting is van een zeer hoog niveau en niet speciaal bedoeld als werkwijze in de oefengroep. Toch biedt de oefengroep over het algemeen een gunstig kader voor deze oefening.

Onderwerp

Ik verlang ernaar om mijn relatie van persoon tot persoon met een lid van de groep te voeden.

Voorwaarden

- a. De ik-jij ontmoeting gaat over het algemeen uit van de veronderstelling dat elk van de twee lang aan zichzelf hebben gewerkt en het concept 'als persoon handelen' intellectueel en praktisch begrijpen, tamelijk semantisch correct spreken en voor zichzelf en anderen een goed niveau van welwillendheid hebben bereikt; allemaal dingen die je moeilijk kunt definiëren.
- b. Het voorafgaand akkoord van de twee mensen om dit soort ontmoeting te doen.
- c. Het meedelen - bij voorkeur vóór de oefening - van dit akkoord aan degene die je als *actieve getuige* van de ontmoeting hebt gekozen én zijn of haar akkoord.

Werkwijze

Op het door mij gekozen moment vraagt een deelnemer ik aan de ander of zij aanvaardt hier en nu een ik-jij ontmoeting met me proberen te doen.

Als dit akkoord (dat verschilt van het voorafgaande akkoord) wordt bekomen, gaat de werkwijze verder. Zo niet, dan stopt de procedure.

Het gaat er bij de ik-jij ontmoeting niet zozeer om de ander iets te laten weten of om een verzoek te doen, dan wel de relatie van *persoon tot persoon* op te bouwen of te voeden.

Meer dan elders, dien je je hier ervan bewust te zijn **dat zeggen een doen is**.

Zoals Austin heeft aangetoond is het spreken door mensen altijd een doen. Voor sommige zinnen zoals de *belofte*, is dat vanzelfsprekend. Eenmaal de belofte uitgesproken, treedt zij in werking zonder dat er iets aan hoeft te worden toegevoegd. Voor andere zinnen is dat minder duidelijk. Als we zeggen: "*dit tapijt is mooi*" dan proberen we in feite onze mening op te dringen, waarschijnlijk min of meer bewust. Om het even welke uitgesproken zin dan ook brengt een verandering teweeg, ook als het gaat om onverschilligheid.

In de ik-jij ontmoeting richt ik me tot de ander en spreek ik uitdrukkelijk over mezelf als over een innerlijk subject, bewust van mijn vrijheid, van mijn subjectiviteit, van de mijnheid van

mijn lichaam en van mijn toeschrijfbaarheid. En uit mijn manier van spreken blijkt duidelijk dit vierdubbel bewustzijn.

Ik druk naar de ander mijn beleving uit, die ik kader in een kortverhaal.

“X, ik wens je geluk, ik benijd je, ik dank je, ik keur je af, ik verafschuw je, ik houd van je omdat.....”

Dus: **ik...je** en een kort verhaal.

Bijvoorbeeld: *“omdat je je duidelijk hebt uitgedrukt over je moeilijkheid terug contact op te nemen met Y”, “omdat je me niet hebt laten vallen op het moment dat ik wanhopig werd na mijn mislukte boodschap naar Z”, “omdat je gezwegen hebt op het moment dat ik een beroep op je deed”, „ omdat je aan onze vriendschap trouw bent gebleven toen ik het met jou aan de stok kreeg, die keer dat....”, enz.*

Rol van de actieve getuige

De helper stelt zich op tussen de twee partners, maar houdt zich toch een beetje op de achtergrond. Zijn of haar taak bestaat er uit beiden te helpen om zich op het niveau van de uitwisseling van persoon tot persoon te situeren en zich op dat niveau te handhaven.

Het is duidelijk dat deze belangrijke taak geen improvisatie duldt, al kan in principe iedereen die over de vereiste vorming beschikt, die op zich nemen.

Reactie van de andere persoon

Als hij het verzoek van de eerste persoon aanvaardt, worden ze het eens over de keuze van de actieve getuige.

Voor het overige geldt alles wat eerder genoemd werd voor de eerste persoon, ook voor de tweede

Daniel Le Bon

Vertaling: Rita Fillet